

Hubay Miklós

ÖLJ MEG! ÖLELJ MEG!

Fehlleistung egy felvonásban

Talán már három éve is annak, hogy Hubay Miklós elküldte egyfelvonásos drámáját – taxival küldte, a sofőr csengetett be vele. Amikor másnap este fölhívtam, hogy kitűnő írásnak tartom, az ókori görög és a modern drámaszemlélet remek elegyének, izgalmas helyzetekkel, villogó dialógusokkal, pazar, rejtett humorral, meglepetésemre azt válaszolta: ne közöljük még, elégedetlen a

darab végével, tovább akarja írni, új szereplőket is tervez. Éjszakai telefonbeszélgetéseink során többször is megkérdeztem, hogy elkészült-e a végleges változat, de a válasza mindig ez volt: – Várjatok még egy kicsit.

Az ÖLJ MEG! ÖLELJ MEG!-et Hubay Miklós fiának engedélyével közöljük.

R. P.

Szereplők:

OIDIPUSZ, *apagyilkos*

LAIOSZ, *Oidipusz apja*

TIRÉZIÁSZ, *vak jós*

VARVEZETŐ FIÚ

FUVOLÁSLÁNY

EGY HANG, *a közönség köréből*

Magas póznán három útjelző tábla. „Athén 64 km, Delphoi 40 km, Théba 1 km”. Görögösen stilizált betűkkel is lehetnek a városnevek.

A rivaldánál kis pad, csak akkora, hogy két szerelmes elbeszélgethessen rajta. Az út mentén szőlőlugas. Bent heverő. Egy-két dús fürt mutatja, hogy már szüreti időben járhatunk. Az előtérben hatalmas öblű amforák várnak az újborra.

Pirandellónak – Magna Grecia szülöttje! – színdarabja játszódik egy ilyen tágas amforában – Sziciliában úgy hívják: „la giara”. Egy ilyen pirandellói cserépedényből egy kedves fiatal hölgy könnyököl ki, a fuvoláslány. Valami vidám dalt játszik. Nemsokára kiderül: nem is egyedül van a pikszisben

TIRÉZIÁSZ HANGJA **Himpellér!**

Tiréziász világtalan jós, vén szélhámos, fehér bottal tapogatózik be. A jelmeztervező, ha tetszik, adhat rá fekete napszemüveget is

(Harsányan kiáltja a világra) Hol koricálsz megint? Te átkozott himpellér!

FUVOLÁSLÁNY *(abbahagyja a muzsikálást, röhög, és beszél valakihez az amforába) Te vagy a himpellér?*

VAKVEZETŐ FIÚ (*előbukkan*) Azt hiszem, én.
FUVOLÁSLÁNY Szeretlek, te kedves himpellér!

Megpróbálnak egy szőlőszemet egyszerre elfogyasztani. Csók

TIRÉZIÁSZ Cserbenhagyni egy világtalan aggastyánt... Micsoda gézengúz!
FUVOLÁSLÁNY Szeretlek, te gézengúz... Mi vagy még?
TIRÉZIÁSZ (*messze kiáltóan*) Pernaahajder!
FUVOLÁSLÁNY (*súgva*) Mi az, hogy pernaahajder?
VAKVEZETŐ FIÚ Nem tudom. Nincs görögül.
FUVOLÁSLÁNY Akármi. A pernaahajdert is szeretem.
VAKVEZETŐ FIÚ Bizonyíts!

A fuvoláslány bizonyít

TIRÉZIÁSZ (*körbe-körbe tapogatózik, magában morog*) Meglát egy kívánatos szőlőfürtöt, vagy meghall egy távoli fuvolaszót, és uccu! És én a vállá helyett markolászhatom az üres levegőt. Mert nemcsak pákosztos, hanem buja is! Buja, buja, buja!

A két fiatal – kikönyökölve az amforából – érdeklődéssel és néma derűvel nézi a kerge vakot

VAKVEZETŐ FIÚ Várj! Most jön az, hogy letöröm a derekadat!
TIRÉZIÁSZ (*kapkodja a levegőt, egy odaillő fenyegetésre*) Le... le... le... Na de megtanítom én őt kesztyűbe dudálni!
VAKVEZETŐ FIÚ Gazdagodik a szókincse!
FUVOLÁSLÁNY Most mi jön?
TIRÉZIÁSZ És úgy elnászpángollak, hogy az eget is nagybögőnek nézed! Hova bújtál?
VAKVEZETŐ FIÚ (*nem állja meg, hogy ne heccelje*) Erre csörög a dió...
TIRÉZIÁSZ (*felfigyel, megáll, alig egy lépésre a fiataloktól. Tölcsért formálva szája elé, rikkant*)
Halló-ó! Van itt valaki?

Csend

Kínáltak nekem kiképzett vakvezető kutyát is. Az nem hagyott volna el. Abban van emberi érzés. És ez a kétlábú, tollatlan állat képes rá! Cserbenhagyni egy csökkent látású jövőmondót. Engem! Itt hagyott most is faképnél, ennek a kiismerhetetlen világmindenségnek a közepén. Ahonnét hiába keresem a kiutat. Akárcsak a többi halandó. Hahó! Lehet, hogy már nem is Görögországban járok... Ez a jómadár elvezetett engem valahová, a világ végére, pedig én még ma éjszaka el akarok jutni a hármashoz, ahol egy nagy útjelző tábla áll. (*Közel áll a póznához*) Vajon hol lehet az a hármashoz? Nappal van-e még vagy már éjszaka? Hány óra lehet? Ki mondja meg?

Egy hang a közönségből odakiáltja a pontos időt...

Köszönöm. (*És mintha egyenesen annak magyarázná, aki az időt bementta*) Tetszik tudni, éjfélkor, a hármashoz utnál világtörténelmi esemény fog bekövetkezni. Nem akarok róla

lemaradni. Nem árulhatok el semmit előre, de majd meg tetszik látni... mert most még csak egyes-egyedül én tudok róla, hogy mi fog itt történni. Juj! Én, a vak jövődömondó. De engem köt a hivatással járó titoktartás. (*Fejjel nekimegy az oszlopnak. A fejét tapogatja*) Mert én csak azt nem látom, *ami van*, de az, ami lesz, mozgóképszerűen pereg előttem... Csak jutnék el még éjjél előtt a hármás útig, ahol a thébai királyt agyon fogja ütni egyszülött fia. Már robog az úton valahol a király kocsija. Jön! Jön... (*Leül az útjelző pózna tövébe*) Mert mint Apolló isten jós papja én mindent tudok előre, azt is tudom, hogy ezer év múlva, hogy kétezer év múlva mi lesz. Hogy akkor is emlegetni fogják, mi történt egykor annál a bizonyos hármás útnál. Hogy ott ölte meg az apját, Laiosz királyt Oidipusz, a mezítlábas királyfi.

VAKVEZETŐ FIÚ És háromezer év múlva mi lesz?

TIRÉZIÁSZ Hát itt vagy, te széltoló! Ne azon járjon az eszed, hogy mi lesz háromezer év múlva, hanem azon, hogy még éjjél előtt elvezessél engem a hármás útig, ahol egy ösztövér útjelző tábla áll. (*Felcihelődnék*) Messze van?

VAKVEZETŐ FIÚ Üljön vissza a fenekére! Helyben vagyunk. De addig mégis elmondhatná nekem, hogy mi lesz háromezer év múlva.

TIRÉZIÁSZ Aki kíváncsi, hamar megöregszik...

VAKVEZETŐ FIÚ Na! Ne kéresse már magát! Hát nem lát semmit?

TIRÉZIÁSZ Háromezer év múlva...

Hosszú csend

A semmit látom. A nagy Semmit.

VAKVEZETŐ FIÚ Akkor már vége lesz a világnak?

TIRÉZIÁSZ Olyasmi...

VAKVEZETŐ FIÚ Érdemes akkor az egészet végigcsinálni? Na gyere, te kis büdös, bújjunk vissza az amforába!

TIRÉZIÁSZ Mi az, most már megint meg akarsz szökni? Nem félsz, te istentelen erotomán, hogy rettenetes jóslatokat bocsátok reád – és nekem eddig minden jóslatom beteljesült. (*Imádságra lendíti két karját*) Ó, Apolló! Hélios! Te mindeneket éltető napisten! Nyilazd halálra a Föld elvetemült fiait.

VAKVEZETŐ FIÚ Éjszaka van. Nincs napisten, nem nyilaz.

TIRÉZIÁSZ Olyan hálátlan kölyök vagy te, mintha csak a vér szerinti fiam volnál. Mióta is vagy te a szolgálatomban?

VAKVEZETŐ FIÚ Kisfiú voltam, de akkor a bácsi még néni volt.

TIRÉZIÁSZ Ó, azok a régi szép idők! Amikor még nő is lehettem! (*Egy önfeledt női mozdulattal evokálja ezt*)

VAKVEZETŐ FIÚ Hát hányszor is váltott nemet a bácsi?

TIRÉZIÁSZ Kétszer, kisfiam, kétszer.

VAKVEZETŐ FIÚ (*csalódottan*) Csak? És hogy csinálta?

A fuvoláslány valamit mondani akar, de a fiú befogja a száját

TIRÉZIÁSZ Fiú voltam, amikor születtem, megvolt mindenem...

FUVOLÁSLÁNY És akkor mi történt?

TIRÉZIÁSZ Te is nemet váltottál, kisfiam? Mintha mutálna a hangod. Olyan szoprán...

VAKVEZETŐ FIÚ *(lehető legmélyebb hangján)* Én férfi vagyok. Abszolút.

TIRÉZIÁSZ *(bólint a fuvoláslány irányába)* Ja! Pardon. Kezit csókolom. Mikor még megvolt a szemem világa, nem győztem betelni a nagyvilág ezernyi látványával... Azok a zsi-ráfók – ahogy futnak... A cethalak! A skorpiók! Nem tudtam ellenállni a csábításnak, és bár tudtam, hogy nagy árat kell fizetnem érte, képzeld! Én meglestem a kígyók nászát is!

VAKVEZETŐ FIÚ És az milyen?

TIRÉZIÁSZ Szomorú. Mint minden szerelem.

VAKVEZETŐ FIÚ Mint az isteneké? Mint a kutyáké?

TIRÉZIÁSZ Mind egyforma. De a kígyóké, az *tabu!* Ahogy azok kínlódnak, tekerőzve... Aki azt meglesi...

VAKVEZETŐ FIÚ Elveszti a szeme világát?

TIRÉZIÁSZ Azt is. És nemet vált. Akkor lettem asszonnyá. *(Újabb női mozdulattal megigazítja a haját)*

VAKVEZETŐ FIÚ És minek jobb lenni? Fiúnak? Csajnak?

TIRÉZIÁSZ Ezt kérdezték tőlem az olimposzi istenek is.

VAKVEZETŐ FIÚ Fent tetszett járni az Olimposzon? Milyen ott?

TIRÉZIÁSZ Ók jöttek le hozzám. Álmomban.

VAKVEZETŐ FIÚ Ja... Én is annyi mindent összeálmodom néha. Elmeséljem?

TIRÉZIÁSZ Ne!

VAKVEZETŐ FIÚ És a bácsi mit mondott nekik – álmában?

TIRÉZIÁSZ Az igazat.

FUVOLÁSLÁNY Megmondta nekik?

TIRÉZIÁSZ Meg.

FUVOLÁSLÁNY Az igazat? *(Majdnem sírva)* Maga képes volt nő léteére kiadni a női nem titkait? Hogy mennyivel jobban tudjuk élvezni a szerelmet... *(Ezt már zokogva)* Hogy nekünk milyen jó?

VAKVEZETŐ FIÚ És mit szóltak hozzá?

TIRÉZIÁSZ A tehénszemű Héra rettenetes haragra gerjedt.

FUVOLÁSLÁNY Azt képelem. Az aztán kardos menyecske.

TIRÉZIÁSZ Hajaj! A tehénszemű Héra, az aztán kardos menyecske. Azzal büntetett, hogy ezután már csak férfiként élvezhessek.

VAKVEZETŐ FIÚ Csak?

FUVOLÁSLÁNY Mi az, hogy „csak”? Mit beszél ez az öreg? Na gyere, te himpellér! Bebizonyítom neked, hogy mennyire nincs igaza.

VAKVEZETŐ FIÚ Bizonyíts! Bizonyíts!

Eltűnnek az amforában

TIRÉZIÁSZ *(tapogatja az amfora üres száját)* Hová lettél már megint, te pernahajder! Nem is görög anya szült téged!

VAKVEZETŐ FIÚ *(kivágódik az amforából, talpra ugrik)* Engem ne tessék lepernahajderezni a bácsinak, mert úgy itt hagyom magát örökre, ebben a kibaszott világmindenségben, mint Szent Pál a...

TIRÉZIÁSZ Na ne mondd! Tudod is te, hogy ki lesz a Szent Pál, és hogy kiket fog otthagyni. Na kiket?

VAKVEZETŐ FIÚ Hát a rómaiakat, nem?

TIRÉZIÁSZ De mi még Róma alapítása előtt élünk, te pupák.

VAKVEZETŐ FIÚ Hát mikor fogják megalapítani azt a Rómát?

TIRÉZIÁSZ Hányasod volt neked történelemből? Ezt se tudod? Hát 753-ban Krisztus születése előtt.

VAKVEZETŐ FIÚ És Krisztus mikor fog megszületni?

TIRÉZIÁSZ Mikor! 753 évvel Róma alapítása után. Matekból is rosszul állsz?

VAKVEZETŐ FIÚ Bonyolult...

ISMERT HANG *(a közönség köréből)* Ne húzzák már tovább! Mindjárt éjfél! Akciót! Akciót! Mikor jön már az a gyilkosság?

TIRÉZIÁSZ *(rutintranszban)* Hallom a thébai király kocsijának zörgését. Ezer kocsi között is felismerem a hangját... Vadul vezet. Mint aki keresi a halált... jön. Jön! Ó jön.

Országúti forgalom zaja csakugyan hallatszik, robogó lovaké, akár autó zaja is... Felharsanó zene: Ligeti György San Franciscó-i Polifónia című művéből

VAKVEZETŐ FIÚ *(elbámulva)* Micsoda forgalom!

TIRÉZIÁSZ Ez a forgalom fogja tönkretenni a mi gyönyörű Hellásunk természeti szépségeit! A biodiverzitást! Hova lesznek a források nimfái? A kedves faunok a ligetekből? Az én fiatalkoromban még sárkányok is sétáltak Théba hét kapuja előtt.

VAKVEZETŐ FIÚ Sárkányok? Ne ijesztgessen!

TIRÉZIÁSZ És mi lesz itt háromezer év múlva? Kérdezted. Viaduktok, sztrádák, beton, civilizáció, emberek, emberek, emberek.

Külről hirtelen nagy robaj. Kiáltások. Majd csend, a San Franciscó-i Polifónia is elhallgat

Félsz a sárkányoktól, kisfiam? Most majd meglátod az emberfajt mint sárkányfogvevény!

Laiosz be, lihegve. Oldalán kard, negyvenes férfi, igyekszik fiatal maradni, vagy legalábbis még fiatalosnak látszani. Ad magára. Mint akik a fiatalok barátságát keresik, és akik félnek a haláltól

LAIOSZ Hogy az olimposzi istenek akárhová tegyék azt a csibész! Én a szokott sebességgel hajtók északnak, ő meg kikanyarodik innen jobbról, mintha az övé volna az országút. Egy gyalogos! A kocsisom a nyaka közé sóz egyet az ostorával, erre lerántja a kocsisomat, neki kampec; a lovak megbokrosodnak. Még jó, hogy volt annyi lélekjelenlétem, hogy a száguldó kocsiról leugorjak... Ha nem volnék gyakorlott versenyző... Rossz még elgondolni is. De a sors őriz engem. Eddig minden merényletet megúsztam... A kis gazfickó persze elfutott! De én előkerítetttem, felnégyeltetem! Hozzák ide!

TIRÉZIÁSZ Jön!

LAIOSZ *(felismeri)* Nicsak, a vak vátesz... A vészmadár! Mit beszélsz? Nem hiszem, hogy ide merné dugni az orrát az a kis gyilkos. Halál vár rá!

TIRÉZIÁSZ Jön!

LAIOSZ Azt mondd? Bilincsbe vele! *(Ordítva)* Hé, emberek, testőrök, hol a kíséretem?

Csend, majd távolból újabb robaj

TIRÉZIÁSZ (*objektíven*) A kíséreted, ó, Laiosz király, már lent van a szakadékban. (*Vizionálja*)

Túlélő nincs.

LAIOSZ Elbánok én magam is ezzel a tömeggyilkos suhancsal! (*Veszi a kardját*)

Oidipusz be. Serdülő

OIDIPUSZ Itt vagyok.

Csend. Laiosz rámered. Oidipusz közeledik hozzá, provokatíve mutatja, hogy nem ijed meg. Laiosz, mintha csodát látna, elbűvölten áll, leejti kardját, s amikor már csak egy centire van az arcuk egymástól, felordít

LAIOSZ Iokaszté!

OIDIPUSZ (*nem érti, ezt nem várta, megtorpan*) Valakivel összetéveszt talán...

LAIOSZ Egyetlen szerelmem... Megtévesztésig ő vagy... (*Kezébe veszi Oidipusz arcát. Merőn nézi*) ...ilyen volt, mikor megismertem.

TIRÉZIÁSZ (*a közönséghez*) Egyetlen nőt szeretett Laiosz szenvedélyes szerelemmel, Iokasztét, a feleségét, de azzal is csak egyszer hált, mert félt utódot nemzeni tőle.

Miközben Tiréziász beszél, a fuvoláslány kiperdül az amforából. Egy röpke fuvolafutam. A lány leül a kispadra a vakvezető fiú mellé, és nézik – a közönségnek háttal –, hogy mi lesz itt

OIDIPUSZ A barátaim azzal csúfolnak, hogy lányos képű vagyok.

LAIOSZ Nemsokára serken a szakállad. (*Megsimítja a fiú arcát*) Máris!

OIDIPUSZ Ne tegye nekem a szépet!

LAIOSZ (*szinte megindultan*) Tejfelesszájú! Nézd meg az Apolló-szobrokat! Milyen sima az arcuk.

OIDIPUSZ Ja. Mert márvány.

LAIOSZ De szépek. Nem?

OIDIPUSZ A múzeumban az van kiírva rájuk: mindent a szemnek, semmit a kéznek.

LAIOSZ (*elereszti a fiú arcát*) A barátaid, akiket emlegetsz, hol vannak?

OIDIPUSZ Korinthoszban.

LAIOSZ Most is oda tartasz?

OIDIPUSZ Ellenkezőleg. El! El! El! Minél messzebbre onnét!

LAIOSZ Miért?

OIDIPUSZ Azt nem kötöm a maga orrára.

TIRÉZIÁSZ (*a közönséghez*) A tragédiák nézőit nem szabad tudatlanságban hagyni a Végzet szándékát illetően. Beszéljünk őszintén, fiatalember. Legyen nyugodt, marad még aztán is elég titok egy színházi estéhez.

OIDIPUSZ Az orákulum azt mondta, hogy meg fogom ölni az apám. Hallott már ilyet?

LAIOSZ Az orákulum? Nekem meg azt mondta, hogy a saját fiam fog kicsinálni.

OIDIPUSZ Hű, ilyen gazember a fia?

LAIOSZ Nincs is fiam... Még idejében eltettem láb alól a potenciális apagyilkost.

OIDIPUSZ Maga egy női nevet kiáltott, mikor meglátott. Mit is? Ki az?

LAIOSZ Vajon melyik isten játszhatott velem, hogy összetévesztettelek a feleségemmel?

Amikor húsz évvel ezelőtt megláttam őt először, esküszöm az istenekre... (*Elnémul egy pillanatra*) Mintha most őt látnám... Nézni azért szabad? Megengeded?
 OIDIPUSZ (*nyersen*) Maga engem továbbra is össze akar tévesztetni a feleségével?
 LAIOSZ Megnyugodhatsz. Őt elhanyagolom.
 OIDIPUSZ (*kötekedve*) Csúnya?
 LAIOSZ Most is, hogy ilyen hamiskásan mosolyogsz... tisztára az ő mosolyával. És amikor az asszonyba beköltözik az ádázkodás istennője, mint most a te két szikrázó szemedbe... Erisz... (*Csendesen*) Erosz...
 OIDIPUSZ (*rikkant*) Erisz vagyok, Erosz vagyok... Menjen maga... és ki vagyok még? Ne fűzzön engem.
 LAIOSZ Isten vagy... az vagy?
 TIRÉZIÁSZ (*a közönséghez*) Miért ne? Talált gyerek. Mint Mózes. Mint János vitéz.
 OIDIPUSZ Az imént még azt mondta, gyilkos vagyok.
 LAIOSZ Üljünk le!
 OIDIPUSZ Hová?

A padon ugyanis a két fiatal ül

TIRÉZIÁSZ (*felpattan. A fiatalokhoz*) Ez itt a színpad! Útban vagytok!
 FUVOLÁSLÁNY De minket érdekel!
 TIRÉZIÁSZ A nézők lent ülnek! Van is ott egy üres szék! (*Leszól*) Adjanak már egy másik helyet is!

A két fiatal lemászik a színpadról, leül a nézőtér első sorába. Laiosz és Oidipusz közben leülnek a padra, szemben a nézőtérrel

LAIOSZ (*nagyon csendesen megismétli*) Nekem most már nincs fiam. Nekem most már semmi, de semmi félivalóm nincs...
 OIDIPUSZ Akármit is mondott az orákulum! Ugye?
 LAIOSZ ...és neked egyáltalán van édesapád?
 OIDIPUSZ Ja. Korinthosban. Azért menekülök onnét, nehogy még véletlenül agyonüssöm a drága felmenőt...
 LAIOSZ Mit csinál ott?
 OIDIPUSZ Az apám? Hát király.
 LAIOSZ Téged hogy hívnak?
 OIDIPUSZ A csúfnevem, hogy Dagadtlábú. Oidipusz.
 LAIOSZ Dagadtlábú? Mióta?
 OIDIPUSZ Mióta élek.
 LAIOSZ Pihentesd itt a padon! (*Ölébe veszi Oidipusz lábát*) Simogathatom?
 OIDIPUSZ Nem.
 LAIOSZ Miért? Fáj?
 OIDIPUSZ Fájni nem fáj.
 LAIOSZ Akkor?
 OIDIPUSZ Akkor sem.

Csend

És hány éves az a nő?

LAIOSZ Annyi, mint te. Épp ilyen fiatal volt, mikor megismertem. És csak az számít.

OIDIPUSZ Most mennyi?

LAIOSZ Kiszámíthatod.

OIDIPUSZ Meg fogom ismerni?

LAIOSZ Érdekelnek az öreg nők?

OIDIPUSZ Nincs azoknál jobb!

LAIOSZ Ejha.

OIDIPUSZ (*kicsit zavartan*) A barátaimtól hallottam, Korinthoszban. Ők szokták így mondani.

LAIOSZ Az anyád lehetne!

OIDIPUSZ Ne izgasson! Bemutat neki?

LAIOSZ Te még szűz vagy?

OIDIPUSZ Ahogy vesszük... Volt, hogy furulyáztunk.

LAIOSZ Az én időmben a diáknyelv nem volt ilyen költői.

OIDIPUSZ Tudja, mi az?

LAIOSZ Miért, ki akarod próbálni?

OIDIPUSZ Az számít?

LAIOSZ Nem. Nem nagyon.

OIDIPUSZ Akkor szűz vagyok.

Kis csend

LAIOSZ (*száraz torokkal*) És én meg egyedül az ágyban párnát harapva... (*Fojtottan felkiált*) Melyiketeket irigyeljem a másiktól?

OIDIPUSZ Szeretnék asszonyt úgy szeretni, hogy arcába nézve az én arcom vonásait lássam... Lehet?

LAIOSZ Legjobb, ha beleszeretsz magadba.

OIDIPUSZ Mint Nárcisszosz?

LAIOSZ Lehet. Ezt is lehet. Mert olyan szép vagy.

OIDIPUSZ És a tükörképem még szebb nálam?

LAIOSZ Imádom benned ezt az állandóan lobogó képzeletet. Ha a múzsák megszállják egy serdülő szívét...

OIDIPUSZ Jólesik, hogy ennyi dicsérő szót találsz a sima pofámra, meg egyáltalán.

LAIOSZ Korinthoszban ilyesmit nem mondtak neked? Lányok, fiúk, bácsik?

OIDIPUSZ De látod, az apámnak ott soha eszébe nem jutott volna egyetlen elismerő szót mondani, hogy milyen jó a fizikumom. Soha nem jött a palesztrába, ahol birkózni láttott volna. És győzni! Mert én gyakorta győzök.

LAIOSZ Azt meghiszem.

OIDIPUSZ Hol mászkál megint a keze?

LAIOSZ Én nem tudok parancsolni neki... Az ő dolga.

OIDIPUSZ Azért mondja meg neki, hogy vigyázzon, mert letöröm.

LAIOSZ Ki vagy te, hogy így beszélsz velem?

OIDIPUSZ És maga kicsoda? Kalmár? Király? Útonálló?

LAIOSZ Akármelyik. Szeretlek.

Csend

Hazulról elszöktél. Fiamnak fogadlak.

OIDIPUSZ Hű! Hát így odavan értem? Szaporodnak a nevelőapáim. (*Kacag*) Mert tudja meg. A korinthuszi is az volt. Engem csak fölszedtek valahol. Mit szól hozzá?

LAIOSZ Igazi apád leszek.

OIDIPUSZ Engem már egyetlen apuka se tud a vállára ültetni, hogy jobban lássak a labdarúgó-mérkőzésen...

LAIOSZ Hány kiló vagy?

OIDIPUSZ Na látja. Akkor kellett volna ezt kérdezni, mikor még csak tíz kiló voltam.

LAIOSZ Az igazi szeretetbe minden befér, az apai, a fiú, a lelki... (*A szőlőlugasra*) Bemegyünk?

OIDIPUSZ Muszáj?

LAIOSZ Most már igen.

Csend

Ölj meg!

OIDIPUSZ Mit beszél? Hogy mondja?

LAIOSZ Azt mondtam: ölelj meg.

OIDIPUSZ (*mint aki egy pillanatra megszédült*) Én valahogy egész mást értettem.

TIRÉZIÁSZ (*ég felé a két karja*) Van ilyen! Van ilyen! Ó, Apolló!

LAIOSZ Hát mi mást mondhattam volna?

OIDIPUSZ Hát, hogy öleljem meg.

LAIOSZ ...szeretném.

OIDIPUSZ Ha úgy akarja...

Bemennek a szőlőlugasba

TIRÉZIÁSZ (*izgatottan a közönséghez*) Ez az, amit nem lett volna szabad... Ezt nem lett volna szabad megengedni. Az ilyen sötét szaletlik félhomályában minden megtörténhetik... szerelem; halál. (*Elkezd idegizgatóan dobolni, egyre gyorsabban, gyorsabban*)

A nézőtérrel a két fiatal fölszalad a színpadra. A szőlőlugasból kilép Oidipusz

OIDIPUSZ Meghalt!

Teljes csend

...megöltem.